

(Политика, 06.11.2009)

Поводом текста [„Политичарење“ Драгана Бујошевића](#)

Текст под насловом „Политичарење“, објављен 4. новембра у „Политици“, а потписан именом главног и одговорног уредника Драгана Бујошевића, у целости је посвећен једној мојој реченици изговореној на редовној конференцији за медије ДСС-а 2. новембра. Занимљиво је да „Политика“ није нашла за сходно да сутрадан по поменутој конференцији за медије својим читаоцима пружи ни основну информацију о тамо изнетим ставовима, да би два дана касније на готово пола странице опширно коментарисала само једну моју реченицу, и то из пера главног уредника. Ова чињеница довољно говори о професионализму овог новинарског прегнућа.

Укратко, главни уредник Бујошевић наводи мој критички став према делу Извештаја комисије ЕУ о напретку Србије за 2009. годину, који се односи на питање статута Војводине. Најпре износи моју реченицу о томе да „Комисија навија да се усвоји статут онакав какав је предложен“, а потом указује на моју недоследност, јер је влада В. Коштунице више пута тражила мишљења Венецијанске комисије о правним питањима.

Најпре, што се тиче моје изјаве о статуту Војводине, она изражава неопходан опрез према једној двосмисленој реченици у Извештају комисије коју главни уредник Бујошевић намерно прећуткује када опширно наводи „две неспорне чињенице и исто толико неспорно мишљење“ комисије. Та реченица у извештају гласи: „Покрајинска скупштина Војводине је усвојила Нацрт статута Војводине у октобру 2008. године, у складу са уставним захтевима“. Двосмисленост реченице је у томе што се подједнако може тумачити да је само *усвајање* Нацрта статута у складу са уставним захтевима и да је сам *Нацрт* статута у складу са уставним захтевима. Друго тумачење овог става је могуће с обзиром на његову двосмисленост и ја сам на то реаговао. Не знам само зашто се потписник текста у „Политици“ љути на мене због тога.

Али разлог његове интервенције постаје јаснији у наставку текста. Он овде хоће да покаже моју недоследност у јавној политици Србије током година, а онда и недоследност

министара ДСС-а у претходним владама, али не само недоследност, већ и „политичарење“, „ирационално губљење времена“, „неискреност“, „заборавност шта су радили и шта су говорили“, „служење политичкој утакмици“ и, коначно, наш допринос „безнадежној бесмислености“ политичког живота у Србији.

Као што видимо, потписнику овог текста нису недостајале тешке квалификације, али му извесно недостају елементарно знање да се у ову тему упушта и политичка пристojност према представницима једне опозиционе странке. У чему је проблем?

Пре свега, однос државе према Комисији ЕУ и Венецијанској комисији не може бити исти, јер се ради о две сасвим различите институције. Комисија ЕУ је извршни орган Европске уније, а Венецијанска комисија је стручно тело Савета Европе. Европска унија и Савет Европе су две различите организације. Србија је члан Савета Европе и има право да се обраћа Венецијанској комисији, чија мишљења имају саветодаван карактер. Србија није члан Европске уније, али је преузела обавезе у процесу стабилизације и придруживања. У том смислу, Србија има право да реагује на двосмислене формулације у извештају комисије, посебно када је реч о неком питању из домена њеног унутрашњег уређења (статут Војводине) и посебно у светлу чињенице да се комисија по правилу не меша у питања унутрашњег уређења државе преткандидата или кандидата. Ако овоме додамо неспорну чињеницу да комисија третира Косово као независну државу и да је Споразум о стабилизацији и придруживању (потписан и у истом трену замрзнут) постао инструмент политичког притиска на Србију, поставља се питање у чему је стварни проблем ако неко у Србији реагује на двосмислене ставове Комисије о статусу Војводине?

Потписник текста, главни и одговорни уредник „Политике“, приложио је још један доказ моје недоследности. Подсетио је читаоце на један уставни пројекат који сам заједно са још пет колегиница и колега радио током 2000. године. (Узгред буди речено, од њих пет двама ауторима није ни име погодио.) Ту смо се заложили за регионализацију Србије. Девет година касније главни уредник „Политике“ тврди да „ни ДСС не би подржао концепт територијалног уређења Србије који су 2001. године потписали његови садашњи чланови и симпатизери“. То би ваљда требало да буде још један разлог за све оне ружне квалификације.

Тачно је да је ДСС одустао од свог (а не поменутог експертског) концепта регионализације. То је учинио као прилог политичком и националном консензусу на основу којег је нови устав Србије утврдио статус аутономије за Војводину и Косово и Метохију. Сада је реч само о томе да се такав уставни статус Војводине спроведе у дело

Ко „политичари“?

Пише: Слободан Самарџић
петак, 06 новембар 2009 19:51

преко закона о надлежностима и њему и Уставу одговарајућег статута. Насупрот томе, сведоци смо политичке игре, у којој ни Комисија ЕУ није недужна, која треба да доведе до противуставног и парадржавног статута Војводине.

Да неким случајем ДСС није против тога главни уредник „Политике“ не би објавио овај политикантски текст, па самим тим до ове расправе не би ни дошло.

(Аутор је потпредседник ДСС-а)